

SZIGORÚAN BIZALMAS

SZIVERI JÁNOS

Torlódás: felettünk, alattunk.

Reánk — eredendően — csupán az tartozik tehát:
ami föltétlenül igaz, avagy nem igaz.

(Csak éppen vigasztalódni nem tudunk sehogy.)

Két

kéz

a tarkón összefonódik.

— Hiába ázik, fázik hátunk közepe,
természetszerűen nem látjuk azt. Hihetetlen:
szél beszél a fülbe.

De hát, ez még korántsem szociál-

koz-

-mo-

lógia. Hidd, amit mondok!

Mint holmi korszerű próféciák: állathad alatt
lehajló liánok. Ok és okozat helyett. —

Miért a visszacsengés — a dolgok visszahallása fülünk legmélyén.
(Kijátszva egymás reménye.)

Ez

hát,

amit a tudat könnyörületből visszavetít.

Az állásokon megállás nélkül folyik a(z) (ülő)
munka. (Le)épülnek az erénybarikádok. Pihekönyű,
bolhaporfehér tokban pihegek,
örökmogorva korokban; még így sem.

„A reá

-liák

felelőtlen elmozgatása

egyre inkább fogyasztja energiánkat.”
 Újszerű rendezelvényeket kéne
 vallani, leküzdve
 az *ellenek* által belénk plántált kelletlen patoló-
 giát.

Iát —

mint mások másutt — szerepük túljátszva — mondanák!

Érvényt szerez a kenetteljes szellemi(-testi)séggel való
 személytelen vita (elleni — egymást birtokolva
 történő — kegyetlen küzdelem). Megnyílnak,
 íme, a mindenség örök érvényű tartományai, s
 föl-
 (szaba)-
 dúlnak a fennkölt szó-javak.

Kémlelem e foszló nosztalgiát — ami íme közénk ék-
 -elődöt(t) —, eme *l'art pour l'art*-féle bomló ideát.
 Mint fogaim alatt a sárgarépa reccsen,
 őrlődöm a roppant (gén-)gépezetben. Így
 roj-
 to-
 zom az öröklét széleit.

A hideg fák között,
 mint kötélén száradó nyirkos ruhák. —
 „Lesi a természet önmagát.” És láthatom én is,
 a réseken át
 ma-
 gam
 -ra miként ugyanígy figyelek.

— Nézek így (ekkor már) emberemlékezet óta. —
 Ím: lógok a meglét pókháló-fonalán.
 Mint tenyéryni, kérges falvelet az erek,
 behálózna a kiszabott törvényvéletlenek. S
 tes
 -tem
 elönti a világ.